

Det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Kragh) henvendte den lidt ironiske Bemærkning til mig, at dersom den højtærede Finansminister havde været til Stede, vilde han have sendt mig et alvorligt Øjekast. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret heri; tværtimod vilde den højtærede Finansminister sikkert have givet mig fuldstændig Ret i min Betragtning. Det ærede Medlem sagde, at vi kunde maaske en skønne Dag komme til at opdage, at Værdierne var fuldstændig borte. Ja, det kan det ærede Medlem have Ret i, men i saa Tilfælde vilde man jo være ude over Dyrtiden, og dermed var man i Virkeligheden ude over de vanskelige Forhold, saa det kunde være, at det var heldigt for os alle, om den Dag kunde indtræffe saa hurtigt som overhovedet muligt.

Det ærede Medlem sagde i sin første Tale, at det var hans Opfattelse, at der ikke omkring i Kommunerne var Trang til at praktisere § 2. Jeg for mit Vedkommende tror, at dette er ganske urigtigt. Min Opfattelse er, at netop det modsatte er Tilfældet. Naar man har ment, at man ved de Statsforanstaltninger, som det ærede Medlem syntes var ret store, nemlig de 54 Kr., som jeg omtalte, havde hjulpet Middelstanden ganske overordentligt, maa jeg sige, at det forekommer mig, at dette ikke er rigtigt, thi man kan jo ikke i Kraft af de Bestemmelser, man her ønsker at vedtage, komme Middelstanden til Hjælp paa anden Maade end netop igennem de Foranstaltninger, som er vedtagne. Det er altsaa, om jeg saa maa sige, de Smuler, man har ønsket at kaste til den Middelstand, som man selv erkender er i høj Grad trængende. Jeg kender ret nøje Forholdene ude paa Landet, saaledes som de former sig for de mindre Bedrifter, og jeg tror at turde sige, at de vedkommende Mennesker i dette Øjeblik i høj Grad har den Haandsrækning nødvendig, som nu gives dem gennem § 2, men som man fra Venstres Side ikke ønsker at give, med mindre man vil føre de vedkommende ind under Kategorien understøttede. Det er dette, jeg for mit Vedkommende finder ganske urigtigt, og jeg kan ikke andet end udtale en Beklagelse over, at man ikke vil gaa ind paa den Betragtning, som ligger til Grund for det foreliggende Lovforslag. Jeg beklager det saa meget mere, som jeg véd, at i mange Kommuner praktiseres denne Hjælp i Henhold til § 2, og at man føler sig vel tilfreds dermed og nødvendig giver Afkald der-

paa. Og ikke nok hermed, men det er mig bekendt, at der er adskillige Kommuner, som har bestemt, at de til 1. Juli vil gaa over til at anvende § 2.

Jeg skal slutte med at sige, at det jo ikke er Ord, det gælder om i Øjeblikket, men Handling. Derfor hjælper det ikke, at vi diskuterer dette Forhold. Vi har diskuteret det saa mange Gange før, og vi bliver sikkert ikke enige derom. Det er mit Haab, at man vil naa til en praktisk Ordning, som i nogen Grad vil tilfredsstille de Mennesker, som nu sidder ude omkring og vægrer sig ved at modtage offentlig Hjælp, og som kun kan hjælpes gennem en almindelig Regulering.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede 11te Medlem af 5te Kreds (J. Chr. Møller) omtalte Forholdene i Aarhus, hvor han mente, man ikke burde have benyttet § 2. Jeg antager ikke, det er det ærede Medlems Mening, at vi her skal drøfte Forholdene i Aarhus, thi Lovforslaget paalægger jo ikke Aarhus, saa lidt som nogen anden Kommune, at anvende § 2. Lovforslaget giver i saa Henseende Kommunerne fuldkommen fri Ret, og hvis det ærede Medlem i Aarhus kan trænge igennem med sin Opfattelse, at det ikke er rigtigt at benytte denne Paragraf, da har man i Henhold til Loven Hjemmel til at undlade det. Men hvad det ærede Medlem og hans Parti vil gøre, er at berøve Kommuner, hvor ikke blot nogle Partier, men hele Befolkningen er enig om, at § 2 bør anvendes, og at det er heldigt, at den anvendes, Retten dertil. Det ærede Medlem omtalte Bestemmelsen vedrørende Brændselet. Jeg skal minde det ærede Medlem om, at der kun staar, at dette Kvantum skal være ens for hver Husstand, dog saaledes, at der kan tages Hensyn til de egentlige Familiemedlommers Antal. Med andre Ord, hvis det i en stor Kommune er for vanskeligt at indføre en Ordning, hvorved man tager Hensyn til de egentlige Familiemedlommers Antal, er der ikke i Lovforslaget paabudt, at noget saadant skal ske, der er kun et Paabud om Hovedreglen, at Kvantumet skal være ens.

Til det ærede Medlem, som er Ordfører for Venstre (Kragh), skal jeg sige om Affattelsen, at hvis der ikke er nogen Strid imellem os om Tanken, men kun om Tankens Udtryk, skal der ikke være nogen Vanskelighed for os ved at naa til Enighed.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa de Bemærkninger, som de to ærede Ordførere har fremført, men jeg skal henholde